

विदेशको या

प्रेम, त्याग र प्रतीक्षाको कथ

उही माया, उही आशा... फर्किने दिनको

छ महिनापछि

Manish Gautam

एउटा सुन्दर नेपाली गाउँमा पञ्चेबाजाको धुनसँगै राम र मायाको विवाह भइरहेको छ। रातो पहिरनमा सजिएकी दुलही र दौरा सुरुवालमा सजिएका दुलाहालाई आफन्तहरूले आशीर्वाद दिइरहेका छन्।

विवाहपछिको पहिलो साँझमा रामले मायाको हात समात्दै उनलाई सधैं खुसी राख्ने वाचा गर्छन्। उनीहरूको अनुहारमा भविष्यप्रतिको ठूलो आशा र ओठमा मिठो मुस्कान छ।

छ महिना बितेपछि कोठाको टेबलमा बिजुली र कोठा भाडाका बिलहरू थुप्रिएका छन्। राम र माया चिन्तित मुद्रामा बसेका छन्, जहाँ सीमित आम्दानीले जीवन चलाउन गाह्रो भइरहेको छ।

काठमाडौंका व्यस्त सडकहरूमा राम एउटा फाइल बोकेर जागिरको खोजीमा भौंतारिरहेका छन्। धेरै कार्यालयका ढोकाहरू ढक्क्याउँदा पनि उनले केवल निराशा मात्र हात पारिरहेका छन्।

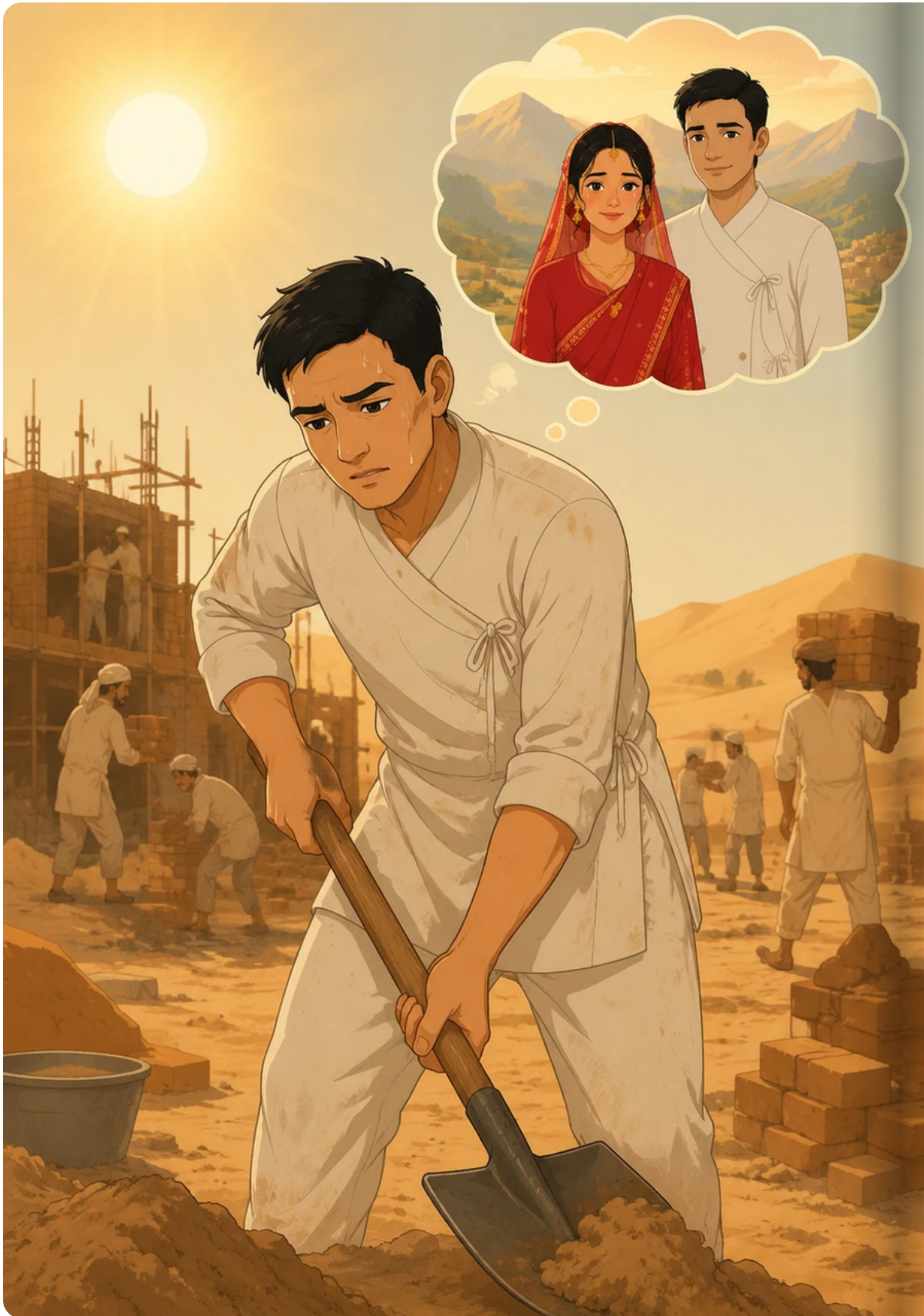
एक रात इयालबाट शहरका बत्तीहरू हेर्दै रामले मायालाई आफू परदेश जान लागेको कुरा सुनाउँछन्। यो सुनेर मायाका आँखाहरू आँसु भरिन्छन् र कोठामा सन्नाटा छाउँछ।

जाने दिन नजिकिँदै गर्दा रामले आफ्नो सुटकेस प्याक गर्छन् र मायाले रूँदै उनलाई केही खानेकुरा र मायाको चिनो दिन्छिन्। उनीहरू मन भारी छ तर भविष्यका लागि यो यात्रा अनिवार्य बनेको छ।

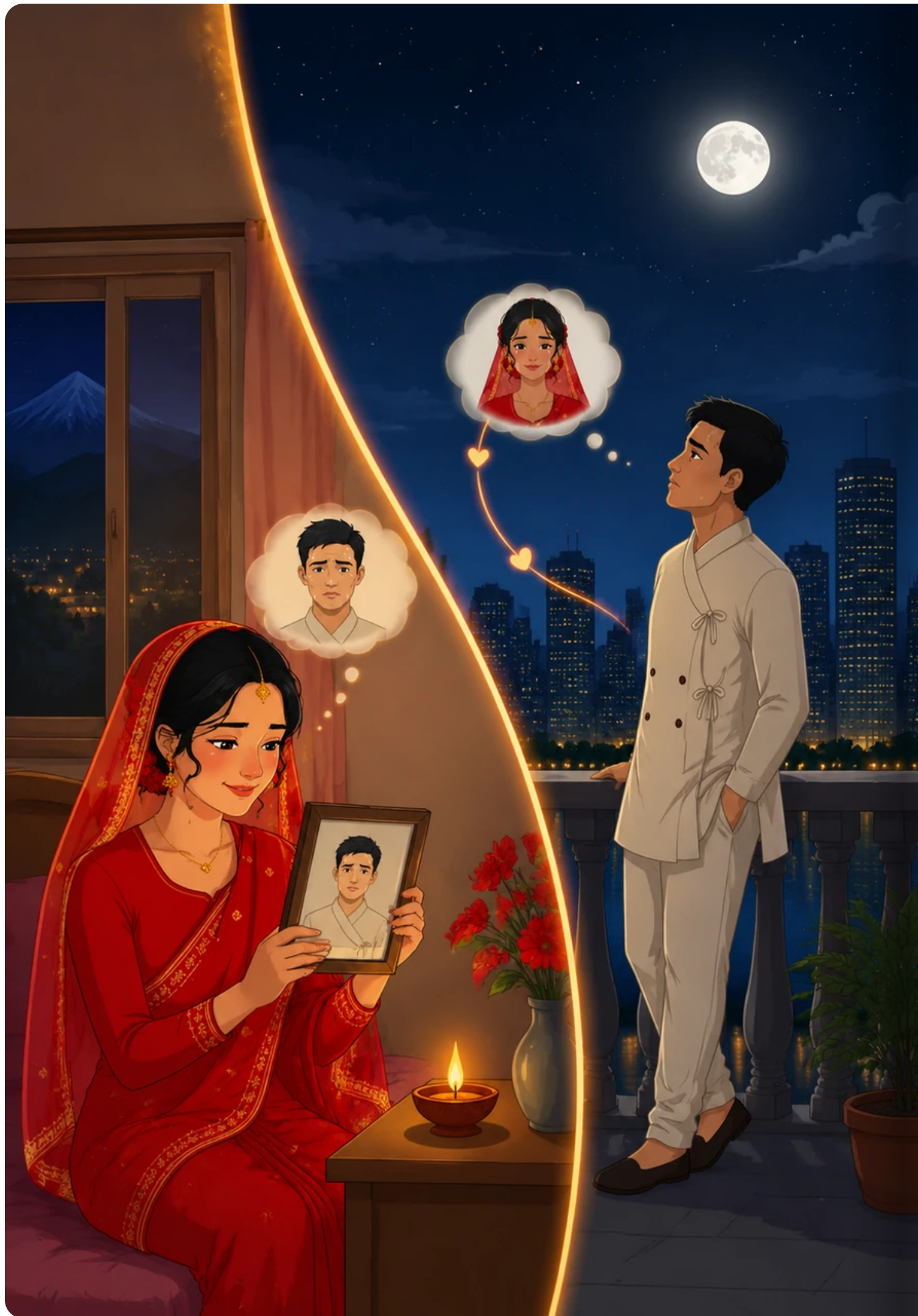
त्रिभुवन अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलको बाहिर राम र माया अन्तिम पटक अँगालो हालेर रुन्छन्। राम बोर्डिङ गेटतर्फ लाग्दा माया एकलै उभिएर उनलाई ओझेल नहुन्जेल हेरिरहन्छिन्।

मरुभूमिको टन्टलापुर घाममा राम निर्माणस्थलमा कडा परिश्रम गरिरहेका छन्। उनको अनुहार पसिनाले भिजेको छ, तर उनको मनम सधैं आफ्नो परिवार र देशको सम्झना ताजा छ।

राति ढिलो गरी राम र माया मोबाइलमा भिडियो कलमार्फत कुर
गर्छन्। स्क्रिनमा एकअर्कालाई देख्दा उनीहरूका सबै दुःख बिसिए जस्त
हुन्छ र मायाले मुस्कुराउँदै रामलाई आफ्नो ख्याल राख्न भन्छिन्।

नेपालमा मायाले रामको फोटो हेर्दै मुस्कुराउँछिन् भने विदेशमा रामले आकाशको चन्द्रमा हेर्दै मायालाई सम्झन्छन्। उनीहरूको प्रेमले दूरीलाई जितेको छ र उनीहरू एक सुखद पुनर्मिलनको प्रतीक्षामा छन्।